

ОПТИМІЗАЦІЯ СТАТУСУ СУДДІВСЬКОГО САМОВРЯДУВАННЯ В УКРАЇНІ ШЛЯХОМ ГАРМОНІЗАЦІЇ НАЦІОНАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА ІЗ ЄВРОПЕЙСЬКИМИ СТАНДАРТАМИ

САЛЕНКО Ольга Василівна - здобувач кафедри правосуддя юридичного факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка

Судейское самоуправление занимает важное место в системе гарантий обеспечения независимости судебной власти. Однако законодательство Украины о судостроительстве и статусе судей в частных организациях и функционировании органов судейского самоуправления не соответствует международным стандартам в полной мере. В связи с этим, актуальны исследования гармонизации положений украинского законодательства о судейском самоуправлении в Украине с международными стандартами, исследования организационно-правовых проблем и гарантий функционирования института судейского самоуправления, его места в управлении судебной системой, а также начертание путей оптимизации его статуса.

Ключові слова: *суддівське самоврядування, міжнародні стандарти, гармонізація законодавства.*

Гармонізація національного законодавства України про судострій і статус суддів із міжнародними стандартами спрямована на вдосконалення вітчизняної системи правосуддя, підвищення її ефективності, прозорості та доступності. Використання у повсякденній діяльності позитивного досвіду, якого набула міжнародна спільнота у сфері функціонування органів судової влади, системи національних судів, гарантій незалежності суддів, об'єктивного та неупередженого розгляду справ судами, сприятиме утвердженню в Україні незалежної судової системи.

Сучасний етап розвитку українського суспільства, становлення правової держави, зумовлюють дослідження гарантій забезпечення незалежності судової влади як однієї із важливих демократичних засад суспільства, реалізація якої є важливою умовою побудови правової держави. У системі таких гарантій важливе місце посідає суддівське самоврядування як форма участі суддівської спільноти в управлінні судовою системою, забезпеченні незалежності судів та суддів.

Самоврядування – це такий різновид соціального управління, за якого суб'єкт та об'єкт управління збігаються. Як одна з форм організації людського співіснування, самоврядування базується на принципах свободи, рівності та безпосередньої участі в управлінні [1, 413].

Суддівське самоврядування в Україні – це самостійне колективне утворення, яке діє для вирішення питань внутрішньої діяльності судів. До них Законом України «Про судострій і статус суддів» (Закон) віднесено питання організаційного забезпечення судів та діяльності суддів, соціального захисту суддів і їхніх сімей, а також інші питання, що безпосередньо не пов'язані зі здійсненням правосуддя. Організаційними формами суддівського самоврядування в Україні є збори суддів, ради суддів, конференції суддів та з'їзд суддів України. Суддівське самоврядування є визначальним органом суддівського співтовариства, який має реальні можливості впливати на публічну

владу у формуванні судової політики, представляти інтереси останньої у взаємодії з іншими гілками влади.

За радянських часів наукових досліджень щодо функціонування інституту суддівського самоврядування не було. У роки суверенності України до вирішення питань забезпечення незалежності судової влади й діяльності суддівського самоврядування в Україні зверталися такі учені і практики, як О. В. Білова, В. Ф. Бойко, В. Д. Бринцев, М. Й. Вільгушинський, В. В. Городовенко, В. Р. Завадський, С. В. Ківалов, В. В. Кривенко, Р. О. Куйбіда, Т. М. Марітчак, Л. М. Москвич, І. В. Назаров, С. В. Прилуцький, В. В. Сердюк, В. С. Стефанюк, В. Я. Тацій, І. Я. Фойницький, С. Г. Штогун та інші.

Порядок організації та функціонування інституту суддівського самоврядування врегульовано частиною другою статті 130 Конституції України і розділом VIII Закону, де визначено систему суддівського самоврядування як складну управлінську вертикаль, закріплено загальні засади діяльності органів суддівського самоврядування, їх завдання та функції. Натомість виникають запитання: чи відповідає міжнародним стандартам законодавство України про судоустрій і статус суддів в частині організації та функціонування органів суддівського самоврядування? Чи достатньо врегульовано механізм реалізації рішень цих органів у законодавстві? Чи підвищують престиж органів суддівського самоврядування надані їм законодавчі повноваження та чи впливають вони на зміцнення незалежності судової влади?

Перелічене вище і визначає актуальність дослідження гармонізації положень українського законодавства про суддівське самоврядування в Україні із міжнародними стандартами; дослідження організаційно-правових проблем і гарантій функціонування інституту суддівського самоврядування, його місця в управлінні судовою системою; накреслення шляхів оптимізації статусу інституту суддівського самоврядування в Україні.

Новий етап для вітчизняної судової системи розпочався у 2010 році. Цей період

став надзвичайно важливим та прогресивним у проведенні судово-правової реформи. Прийняті за цей час нормативно-правові акти у сфері судочинства, безперечно, сприяли підвищенню ефективності роботи системи судових органів, удосконаленню правових засад організації роботи судової влади та підвищенню рівня здійснення правосуддя в цілому. Суттєвим кроком у посиленні гарантій незалежності суддів було прийняття Закону, який забезпечив комплексне реформування системи судочинства відповідно до міжнародних стандартів. Приймався Закон з урахуванням міжнародного досвіду, резолюцій Генеральної Асамблеї ООН, рекомендацій Ради Європи та Комітету міністрів Ради Європи, висновків Європейської комісії за демократію через право (Венеціанська комісія) та на виконання низки рішень Конституційного Суду України.

Серед змін судової реформи 2010 року, — нові правила роботи органів суддівського самоврядування. Зокрема, представництво у вищих органах суддівського самоврядування почало формуватися за пропорційним принципом, тобто кожна юрисдикція отримала право на однакову кількість делегатів у складі Ради суддів України та на з'їзді суддів України. Такі новації забезпечили умови, за яких, вирішуючи важливі завдання, покладені на органи суддівського самоврядування, необхідно досягати консенсусу. Саме це сприяє єдності судової системи. Нововведенням було й виключення законодавчого положення про обов'язкову участь очільників судів у складі рад суддів відповідних судів, крім цього, оптимальну кількість служителів Феміди в них прописали у Законі. Завдяки таким обмеженням керівники судів уже не можуть впливати на процес обрання суддів на адміністративні посади. Водночас, ради займаються вивченням організації роботи в судах, а саме інспектують діяльність їхніх керівників, а тому, внесення таких змін у законодавство є позитивним кроком. Встановити таке обмеження рекомендувала і Венеціанська комісія.

Прийняття Закону обмежило кількість членів рад одинадцятьма особами. Звісно,

таке обмеження викликало невдоволення серед деяких законників, хоча загалом служителі Феміди були готові до скорочення своїх представників у органах суддівського самоврядування. Загалом, такі зміни мають свої переваги. Це перш за все мобільність, значна бюджетна економія та ефективність роботи в малих групах.

Незважаючи на усі нововведення та зміни, міжнародні стандарти, які вимагають від держави створення належних та ефективних організаційних та інших умов, необхідних для діяльності судів і суддів та підвищення якості судової роботи, дають право стверджувати, що суддівське самоврядування в Україні та його законодавче регулювання мають певні прогалини. За офіційними висновками Венеціанської комісії Закон в частині організації та функціонування суддівського самоврядування є недосконалим.

Піддаються критиці як окремі положення Закону, так і вся система суддівського самоврядування в Україні. Венеціанська комісія акцентує увагу на тому, що в Законі закладено надто складну та запутану структуру суддівського самоврядування. Деякі схожі чи навіть ідентичні функції віднесені до повноважень аж трьох органів – зборів суддів, конференцій суддів і рад суддів. Крім того, ці функції частково передаються з'їзду суддів України та Раді суддів України. Рішення кожного з цих органів є обов'язковими. Більше того, хоча на перший погляд вся система здається вкрай демократичною, існування низки органів зі схожими чи навіть однаковими функціями може «розмити» авторитет кожного з таких органів. Як наслідок, виникає дуже багато простору для внутрішньої судової політики та маневрів. А тому необхідно захистити існуючу систему суддівського самоврядування, щоб на практиці вона не перетворилася на слабкі інституції, які легко поглинуть набагато потужніші державні установи.

З цього приводу в основних міжнародних документах вказано, що найкращий захист судової незалежності, як внутрішньої, так і зовнішньої, зможе забезпечити єдиний орган, на зразок Вищої ради юстиції. Проте такі перетворення потребуватимуть

внесення змін до Конституції України, а тому, в якості альтернативи, Венеціанська комісія пропонує передати повноваження усіх органів суддівського самоврядування Раді суддів України.

Вважаємо, що рекомендація Венеціанської комісії з приводу спрощення існуючої системи суддівського самоврядування заслуговує на особливу увагу, проте внесення кардинальних змін у структуру органів суддівського самоврядування є досить складним процесом. Для початку доцільно буде на законодавчому рівні встановити спрощену триланкову систему органів суддівського самоврядування. А саме, пропонуємо закріпити здійснення суддівського самоврядування в Україні через: 1) збори суддів місцевого суду, апеляційного суду, вищого спеціалізованого суду, Верховного Суду України; 2) раду суддів загальних суддів, раду суддів господарських суддів, раду суддів адміністративних суддів; 3) Раду суддів України, як вищого органу суддівського самоврядування. Думається, що така система органів суддівського самоврядування буде повністю відповідати принципам територіальності, спеціалізації та інстанційності і сприятиме зміцненню авторитету інституту суддівського самоврядування. Так, існуючі сьогодні конференція суддів загальних суддів, конференція суддів господарських суддів та конференція суддів адміністративних суддів є проміжними органами між відповідними радами суддів і вищими органами суддівського самоврядування, що в свою чергу порушує принцип інстанційності. Крім того, недоцільним є існування двох вищих органів суддівського самоврядування, а тому закріплення на законодавчому рівні єдиного вищого органу суддівського самоврядування буде сприяти зміцненню його авторитету.

Разом з тим, європейські експерти порушують питання й щодо незбалансованого представництва суддів в органах суддівського самоврядування і піддають критиці невідповідність репрезентантів господарської і адміністративної юрисдикції в органах суддівського самоврядування кількості суддів, які працюють у цих юрисдикціях.

До початку здійснення судової реформи 2010 року абсолютну більшість у вищих органах суддівського самоврядування мали представники загальних судів, представництво яких у цих органах перевищувало кількість представників господарської і адміністративної юрисдикції разом узятих. Зважаючи на несправедливість розподілу місць у вищих органах суддівського самоврядування, запровадження однакового представництва від кожної з юрисдикцій є цілком обґрунтованим і необхідним для досягнення єдності судової системи.

Зауваження зі сторони Венеціанської комісії викликає й та обставина, що делегати на конференції суддів обираються, враховуючи «досвід роботи кандидатів у делегати та їх авторитет». Варто прислухатися до коментарів міжнародних експертів, що такі критерії не є демократичними і можливо повністю витіснять молодих суддів. Критерій «авторитет» є дуже невизначеним, а система суддівського самоврядування повинна більшою мірою відповідати демократичним принципам та міжнародним стандартам.

Слушні думки Венеціанська комісія висловила і щодо участі представників законодавчої та виконавчої гілок влади у засіданнях вищих органів суддівського самоврядування. Оскільки, у Законі немає ясності щодо того, які повноваження у роботі з'їзду суддів України та Ради суддів України мають представники законодавчої та виконавчої гілок влади, то відповідні положення Закону потребують уточнення, з метою уникнення впливу зазначених вище осіб на судові органи. У своїх висновках, з цього приводу, Венеціанська комісія категорично заперечує положення Закону щодо присутності міністра юстиції України та міністра фінансів України на засіданнях Ради суддів України [2].

Крім того європейські експерти наголошують на тому, що на законодавчому рівні необхідно передбачити чіткий порядок забезпечення належного фінансування судової системи. Діючий Закон гарантує, що фінансування та гідні умови функціонування судів і діяльності суддів забезпечуються державою. Фактичний обсяг фінансування

судової влади щорічно визначається у Державному бюджеті України (Державний бюджет). З приводу цього, Венеціанська комісія пропонує, щоб при складанні бюджету судової системи, а також при розгляді та затвердженні Державного бюджету, вагому роль відігравав автономний орган із значним представництвом суддів. У цьому контексті варто зауважити про доцільність безпосередньої участі представників органів суддівського самоврядування у формуванні, розгляді та затвердженні бюджету судової системи.

Однак, Законом передбачено, що представництво судів у відносинах із Кабінетом Міністрів України та Верховною Радою України під час підготовки проекту закону про Державний бюджет України на відповідний рік, у межах своїх повноважень, здійснює Державна судова адміністрація України (ДСАУ). У зв'язку з цим, Венеціанська комісія у своїх рекомендаціях та висновках наголошує на необхідності підпорядкувати ДСАУ незалежному органу суддівського самоврядування і рекомендує закріпити на законодавчому рівні положення про встановлення судового адміністрування основним елементом суддівського самоврядування. Якоюсь мірою така рекомендація знайшла своє відображення у чинному Законі, де встановлено, що ДСАУ підзвітна з'їзду суддів України, Положення про ДСАУ затверджується Радою суддів України і Голову ДСАУ призначає та звільняє Рада суддів України. Що стосується віднесення ДСАУ та її територіальних управлінь до системи органів суддівського самоврядування, то такі зміни є недоцільними, враховуючи особливості правової системи нашої держави.

З цього приводу слухними є зауваження С. В. Прилущького, що похідним від суддівського самоврядування, тобто окремим інститутом організації судової влади, є судове адміністрування (управління). Суддівське самоврядування – це самостійна форма організації судової влади та статусу суддів. При цьому принциповим убачається те, що не можна ототожнювати суддівське самоврядування із судовим управлінням (адмініструванням) [3, 220, 222]. Проте, серед ві-

тизних науковців та практиків має місце і протилежна позиція щодо співвідношення суддівського самоврядування і судового адміністрування. Така неоднозначність у розумінні правової природи суддівського самоврядування, а також невизначеність у можливості його участі при вирішенні питань фінансового забезпечення судової системи негативно впливає на незалежність судової влади.

Зокрема, В. В. Городовенко визначає, що Закон у цілому утвердив гарантії самостійності судової влади, розподіливши повноваження щодо ресурсного забезпечення між системою органів, які за своїм статусом належать до органів судової влади. Натомість питання щодо фінансового забезпечення судової влади залишилось не до кінця вирішеним [4, 148-149].

Л. М. Москвич на підставі аналізу положень Закону робить свої висновки з приводу того, що інтереси судової влади враховуються лише під час підготовки Державного бюджету Кабінетом Міністрів України, через участь у його створенні ДСАУ, однак при його безпосередньому прийнятті Верховною Радою України інтереси судової влади не підтримуються її представниками. У такому випадку законодавча і виконавча гілки влади мають основні важелі впливу щодо вирішення питань фінансування судової влади, оскільки Державний бюджет готується урядом, а затверджується парламентом. Органи судової влади, а саме суди та ДСАУ, відповідають лише за розподіл коштів у межах уже прийнятого державного бюджету. Однак судова влада не повинна залишатися поза межами безпосередньої стадії прийняття державного бюджету та повинна мати своїх представників і на цій стадії [5, 306-307].

Такі позиції щодо затвердження державного бюджету містяться у законодавстві багатьох європейських держав, більше того, є положення, які закріплюють право органів суддівського самоврядування брати участь в обговоренні та затвердженні державного бюджету країни. Зокрема, в Росії передбачено, що при розробці державного бюджету в частині фінансування судової системи у роботі уряду активну участь бере

Рада суддів РФ. Крім того, представники цього органу мають право брати участь в обговоренні федерального бюджету на федеральних Зборах РФ.

У деяких країнах загальної системи права, наприклад у США, судове управління здійснюється державними органами, які функціонують у рамках судової системи та підпорядковуються вищому органу суддівського самоврядування або вищому органу судової влади.

Законодавством Німеччини передбачено безпосередню участь суддів у бюджетному процесі, який починається на місцевому рівні. А саме, місцеві та регіональні суди оцінюють свої потреби й інформують про них вищестоящі суди, які, у свою чергу, надають інформацію міністерству юстиції Німеччини. Крім того, до складу бюджетного департаменту цього міністерства входять судді, які на час роботи в цьому органі перебувають у відрядженні та не виконують обов'язків, пов'язаних зі здійсненням правосуддя.

Водночас чинним законодавством України не передбачено безпосередньої участі суддів у бюджетному процесі, органи суддівського самоврядування у цьому процесі наділені лише дорадчою функцією. З цього приводу суддя Верховного Суду України, член Ради суддів України Галина Канигіна зауважила, що ситуація щодо фінансування судової системи могла б змінитися, якби законодавством було передбачено право судової влади розробляти свій бюджетний запит шляхом формування кошторису з нуля на основі фактичних потреб та вимог [6].

Свої коментарі щодо участі суддів у бюджетному процесі також наводить Голова Верховного Суду України Ярослав Романюк та рекомендує, щоб до формування бюджетного запиту на фінансування судової системи активніше залучалися органи суддівського самоврядування. Він пропонує започаткувати процедуру, за якою збори суддів за участі територіальних управлінь ДСАУ готували б обгрунтовані пропозиції до бюджетного запиту щодо обсягів фінансування кожного суду зокрема, далі ці пропозиції після попереднього погодження з керівництвом ДСАУ та рад суддів спеціа-

лізованих судів передавались би на затвердження відповідною конференцією суддів. Саме затвержені на конференції суддів цифри голова ДСАУ повинен включати до бюджетного запиту. Така думка отримала схвальні відгуки й була підтримана колегами з органів суддівського самоврядування, проте фактично спроб реалізувати таку ідею не здійснено. Крім того, Ярослав Романюк рекомендує виключити органи виконавчої влади з процесу формування бюджету судової системи, оскільки відповідно до міжнародних стандартів бюджет дійсно незалежної судової системи не повинен підлягати перегляду та змінам міністерствами в структурі виконавчої влади, це є функцією виключно Верховної Ради України [7].

Ураховуючи вищенаведені аргументи та рекомендації Венеціанської комісії, вважаємо за доцільне визначити суб'єктів, які будуть уповноваженими розробляти і затверджувати відповідні нормативи фінансового забезпечення судів, а також на законодавчому рівні передбачити участь суддівської спільноти не лише під час підготовки проекту закону про Державний бюджет України на відповідний рік, а й під час обговорення Державного бюджету Кабінетом Міністрів України та його затвердження Верховною Радою України. На наш погляд суб'єктом, відповідальним за розробку нормативів повинна бути ДСАУ, а за їх затвердження – Рада суддів України. Важливо закріпити положення, за яким наділити Раду суддів України, як представника суддівської спільноти, правом брати участь в обговоренні Державного бюджету Кабінетом Міністрів України та у його затвердженні Верховною Радою України.

Досліджуючи становлення правового статусу органів суддівського самоврядування, слухним є зауваження М. Й. Вільгушинського, що органи суддівського самоврядування позбавлені права законодавчої ініціативи, і це значно ускладнює процес внесення на розгляд Верховної Ради України законопроектів, змін і доповнень до чинного законодавства України. На сьогодні законодавча ініціатива судів та суддівського самоврядування реалізується через Кабінет Міністрів України, що зна-

чно стримує процедуру її практичної реалізації, оскільки обмежує право судової гілки влади порівняно з іншими на законодавчу ініціативу. Враховуючи наведене, підтримуємо пропозицію наділити представника органів судової влади – Раду суддів України – правом законодавчої ініціативи. Крім цього, доцільним вважаємо внесення зміни до Закону щодо закріплення за Радою суддів України статусу юридичної особи, уповноваженої представляти органи судової влади у відносинах з усіма без винятку органами державної влади, органами місцевого самоврядування, фізичними, юридичними особами, міжнародними організаціями тощо [8, 23]. Для підтвердження вищенаведеного доцільно звернутися до статті 14 Загальної (Універсальної) хартії судді від 17 листопада 1999 року, якою встановлено, що судді повинні мати можливість брати участь у прийнятті рішень щодо питань забезпечення судових органів засобами, необхідними для належного виконання покладених на них функцій [9].

На сьогодні не вирішеним залишається питання про обов'язковість рішень органів суддівського самоврядування. Для подолання означеної проблеми необхідно на законодавчому рівні закріпити положення, яким передбачити обов'язковість актів органів суддівського самоврядування для усіх корпоративних судових органів та суддів різного рівня. За інших умов організаційна єдність суддівської спільноти, ієрархія органів суддівського самоврядування будуть втрачені, а корпоративні правила та корпоративна дисципліна – зведені нанівець [10, 27].

В процесі проведення гармонізації українського законодавства з міжнародними стандартами варто погодитися із зауваженнями та пропозиціями експертів Ради Європи. Разом з тим, треба враховувати особливості національних політичної та правової систем, специфіку історичного розвитку народу і статус нашої держави.

Зважаючи на усі зауваження та пропозиції європейських експертів, необхідно визнати, що система суддівського самоврядування в Україні повинна більшою мірою відповідати демократичним принципам та

бути незалежною від виконавчої та законодавчої гілок влади. Вважаємо, що вимога щодо спрощення існуючої системи суддівського самоврядування повинна бути виконана та звертаємо увагу на необхідність розширення повноважень органів суддівського самоврядування.

З огляду на викладене вважаємо, що законодавче визначення правового статусу та функцій органів суддівського самоврядування повинно відповідати загальноєвропейським стандартам, а тому ця сфера нормативно-правового регулювання потребує подальшого вдосконалення. Разом з тим, ті позитивні зміни, які були внесені Законом України «Про судоустрій і статус суддів» у функціонування інституту суддівського самоврядування, повною мірою відповідають останнім тенденціям розвитку судової системи та сприяють активнішій європеїзації української правової системи.

Література

1. Юридична енциклопедія: В 6 т. / Редкол.: Ю. С. Шемшученко (голова редкол.) та ін. – К.: «Укр. енцикл.», 1998 – ISBN 966-7492-00-1 Т. 5 П–С. – 2003. – 736 с.
2. Joint opinion on the Law on the judicial system and the status of judges of Ukraine by the Venice Commission and Directorate of Co-operation within the Directorate General of Human Rights and Legal Affairs of the Council of Europe, Strasbourg, 18 October 2010, Opinion № 588/2010, CDL-AD(2010)026 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.venice.coe.int/webforms/documents/?pdf=CDL-AD%282010%29026-e>.
3. Прилуцький С. В. Вступ до теорії судової влади (Суспільство. Правосуддя. держава): Монографія. – К.: інститут держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, 2012. – 317 с.
4. Городовенко В. В. Принципи судової влади : монографія / В. В. Городовенко. – Х. : Право, 2012. – 448 с.
5. Москвич Л. М. Ефективність судової системи: концептуальний аналіз : Монографія / Л. М. Москвич. – Харків : Видавництво «ФІНН», 2011. – 384 с.
6. Канигіна Г. «Деякі представники інших гілок влади не розглядають судову систему як рівну» // Закон і бізнес № 36 (1075) 08.09 – 14.09.2012 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zib.com.ua/ru/11451-cudya_verhovnogo_suda_gkanigina_predstaviteli_drugih_vetvey_.html.
7. Романюк Я. «РСУ повинна припинити найменші посягання на незалежність судді» // Закон і бізнес № 31 (1070) 28.07. – 03.08.2012 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zib.com.ua/ua/10834-yaromanyuk_rsu_mae_klasti_kray_naymenshim_posyagannuyam_na_ne.html.
8. Вільгушинський М. Й. «Суддівське самоврядування та його вплив на діяльність судів загальної юрисдикції» // Адвокат. – 2013. – № 5.
9. Загальна (Універсальна) хартія судді від 17 листопада 1999 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.judges.org.ua/d7.htm>.
10. Білова О. В. Проблеми суддівського самоврядування в Україні: дис. кандидата юридичних наук / О. В. Білова. – Харків, 2007. – 194 с.
11. Савенко М. Д. Адміністрування суддів / М. Д. Савенко // Вісник центру суддівських студій. – 2007. – № 10. – С. 7 – 10.
12. Гасс Штефан Деякі спостереження щодо незалежності суду, як вона презентована у міжнародних документах та досвіді / Штефан Гасс // Вісник центру суддівських студій. – 2007. – № 10. – С. 25 – 32.
13. О судебной системе Российской Федерации: Федеральный конституционный закон от 15. 12. 1996 г. // Собрание законодательства РФ. – 1997. – № 1. – 1427с.
14. Гуценко К. Ф. Судебная система США и ее классовая сущность / К. Ф. Гуценко – М.: Госюриздат, 1961. – 327 с.
15. Європейська Хартія про закон «Про статус суддів» від 10 липня 1998 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/994_236.
16. Рекомендація № R (94) 12 Комітету Міністрів Ради Європи державам-членам щодо незалежності, ефективності та ролі суддів, ухвалена Комітетом міністрів Ради Європи 13 жовтня 1994 року. Міжнародні

АНОТАЦІЯ

Суддівське самоврядування посідає важливе місце у системі гарантій забезпечення незалежності судової влади. Проте законодавство України про судоустрій і статус суддів в частині організації та функціонування органів суддівського самоврядування не відповідає міжнародним стандартам у повній мірі. А тому, актуальними є дослідження гармонізації положень українського законодавства про суддівське самоврядування в Україні із міжнародними стандартами, дослідження організаційно-правових проблем і гарантій функціонування інституту суддівського самоврядування, його місця в управлінні судовою системою, а також накреслення шляхів оптимізації його статусу.

стандарти у сфері судочинства. – К.: Істина, 2010. – 488 с.

17. Висновок № 1 (2001) Консультативної ради європейських суддів до уваги Комітету Міністрів Ради Європи щодо стандартів незалежності судової влади та незмінюваності суддів, ухвалений Комітетом Міністрів Ради Європи 23 листопада 2001 року. Міжнародні стандарти у сфері судочинства. – К.: Істина, 2010. – 488 с.

18. Висновок № 10 (2007) Консультативної ради європейських суддів до уваги

SUMMARY

A judicial authority occupies an important place in the system of guarantees of judicial independence. However, the legislation of Ukraine on the Judicial System in partial organization and functioning of the judicial authorities did not fully meet international standards. Therefore, current research is the harmonization of the provisions of Ukrainian legislation on judicial self-government in Ukraine with international standards, the study of organizational and legal issues and warranties functioning of judicial self-government, its place in the management of the court system, and outlines ways to optimize its status.

Комітету Міністрів Ради Європи щодо судової ради на службі суспільства, ухвалений Комітетом Міністрів Ради Європи 21 – 23 листопада 2007 року. Міжнародні стандарти у сфері судочинства. – К.: Істина, 2010. – 488 с.

19. Концепції вдосконалення судівництва для утвердження справедливого суду в Україні відповідно до європейських стандартів, схвалена указом Президента України від 10 травня 2006 № 361/2006 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/361/2006>.